

VAMPIRATI

Demoni okeana

DŽASTIN SOMPER

Prevela

Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Justin Somper

VAMPIRATES

Demons of The Ocean

Copyright © 2005 Justin Somper

Cover illustration © 2005 Bob Lea

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za mog tatu, Džona Denisa Sompera,
s ljubavlju i zahvalnošću, jer me je štitio od oluje*

**ZALIV POLUMESECA,
ISTOČNA OBALA AUSTRALIJE
GODINA 2505.**

PROLOG*Oluja, mornarska pesma i brod*

Čim se prvi udar groma prolomio nad Zalivom Polumeseca, Grejs Tempest je otvorila oči. Iza zavesa je ugledala blesak munje. Drhteći, zbacila je pokrivač i prišla prozoru spavaće sobe. Prozor se sam otvorio i sad je klepetao na vetru, poput staklenog krila.

Grejs pruži ruku da ga uhvati. Nije bilo lako i kiša ju je skvasila, ali je konačno uspela. Pričvrstila je prozor, ali ga je ostavila malčice odškrinutog, ne želeći da sasvim priguši zvuk oluje, njenu neobičnu, sirovu muziku s mnoštvom bubnjeva i gromoglasnim cimbali. Srce joj je jače kucalo od uzbuđenja i straha. Ledena kiša hladila joj je lice, vrat i ruke. Naježila se.

Na drugoj strani sobe, Konor je još spavao – otvorenih usta, s jednom rukom prebačenom preko ivice kreveta. Kako je mogao da spava usred tolike buke? Možda se njen brat bližanac iscrpeo igrajući fudbal celog poslepodneva.

Kroz prozor svetionika videla je pust zaliv, bez brodova. Ovo nije bila noć za plovidbu. Snop svetlosti koji je dopirao iz svetionika klizio je po pučini, osvetljavajući uzburkane talase. Grejs se nasmeši, pomislivši na tatu koji sedi u svetlarniku i nadgleda luku, pazeći da svi budu bezbedni.

Napolju opet sinu munja. Zakoračivši unazad, Grejs udari u Konorov krevet. Njen brat se odjednom namršti i otvori oči. Pogledao ju je s mešavinom zbunjenosti i ljutnje. Zurila je u njegove svetlozelene oči. Bile su sasvim iste boje kao nje – poput raspolućenog smaragda. Tatine oči behu smeđe, tako da je Grejs oduvek mislila da su oči morali naslediti od majke. Ponekad bi, u snovima, na vratima svetionika vide-la ženu koja se smešila i gledala je istim blistavim zelenim očima.

„Hej, sva si mokra!“

Grejs shvati da se kiša cedi s nje na Konora.

„Napolju je oluja. Dođi da vidiš!“

Ona ga dogradi za ruku i izvuče iz kreveta, vodeći ga ka prozoru. Stajao je tu, trljajući oči da se rasani, kad pred njima blesnu nova munja.

„Zar nije čarobno?“, upita Grejs.

Konor klimnu glavom, ali ništa ne reče. Iako je celog života stanovao u svetioniku na samoj obali, nikada se nije navikao na sirovu snagu okeana – njegovu moć da se iz spoj-nog jezera u trenu preobrazi u pobesnelu stihiju.

„Hajde da vidimo šta radi tata“, reče on.

„Dobra ideja.“ Grejs uze s vrata svoju kućnu haljinu i umota se u nju. Konor preko majice navuče duks s kapuljačom. Zajedno su izašli iz sobe i popeli se zavojitim stepeništem do svetlarnika.

Dok su se peli, buka je postajala sve jača. Konoru se to nije nimalo sviđalo, ali nije želeo to da prizna Grejs. Sestra mu je bila neustrašiva. To je bilo odista čudno. Grejs je bila mršava i tanka kao grana, ali žilava poput stare čizme. Konor je bio fizički jak; ali Grejs je imala čeličnu duhovnu snagu kojoj on još nije bio dorastao. Možda nikada i neće.

„Pa zdravo!“, doviknu im otac kada se pojaviše u svetlar-niku. „Je li vas probudila oluja?“

„Ne, mene je probudila *Grejs*“, reče Konor. „Baš sam slat-ko spavao! Upravo sam sanjao da dajem gol.“

„Ne razumem kako iko može da spava po ovakvoj oluji“, reče Grejs. „Previše je bučna i previše lepa.“

„Uvrnuta si“, reče joj Konor.

Grejs se namršti i napući donju usnu. Mada su bili blizan-ci, ponekad je osećala da su potpuno različiti.

Tata otpi gutljaj vrelog zelenog čaja i rukom ih pozva da priđu.

„Grejs, dođi ovamo da gledaš predstavu iz lože. Konore, sedi kraj mene.“

Blizanci ga poslušashe i čučnuše na pod, jedno s očeve desne strane, a drugo s leve. Grejs je iz visine očarano posma-trala pobesneli zaliv. Konor oseti blagu vrtoglavicu, ali se osetio sigurnije kada mu otac blago spusti ruku na rame.

Tata je i dalje pio čaj. „Ko želi da čuje jednu mornarsku pesmu?“, upita on.

„Ja!“, uzviknuše uglas Konor i Grejs. Oboje su tačno znali koju će pesmu otpевati. Pevao ju je otkad su znali za sebe, još od vremena kad su bili bebe – ležali u istim kolevkama, jedno pored drugog – i još nisu razumeli reči.

„Ovo je“, najavi on značajno, kao da to nije učinio već hiljadu puta – „ovo je pesma koju su ljudi ispevali davno pre nego što je naišla velika poplava i potopila čitav svet. To je pesma o brodu koji plovi noću, kroz čitavu večnost. O brodu čija su posada proklete duše – demoni okeana. O brodu koji plovi otkad je sveta i veka, i koji će svoje putovanje nastaviti sve do sudnjeg dana...“

Konor zadrhta od slatkog iščekivanja. Grejs se smešila od uva do uva. Njihov tata, svetioničar, zapeva.

*„Ispricaću vam priču o vampiratima,
Od davnina dobro znanu.“*

*Pevaću pesmu o toj drevnoj lađi
 Strašnoj posadi i kapetanu.
 Da, pevaću pesmu o toj drevnoj lađi
 Što plovi po okeanu...
 Što luta po okeanu.“*

Dok je tata pevao, Grejs je kroz prozor posmatrala zaliv. Oluja je još besnela, ali ona se osećala savršeno sigurno, s velike visine gledajući u pučinu.

*„Poput krila na vetru trepere
 Pohabana jedra stara
 A kapetan na licu veo nosi
 Da oko sebe strah ne stvara
 Da sakrije mrtvački blede lice
 I pogled strašan kô pogled ubice
 I zube oštre poput sabljara.
 O, kažu da kapetan nosi veo
 Da nikada ne vidi dan beo.“*

Konor je gledao kako njegov otac rukom podražava kapetanov veo. Zadrhtao je zamislivši kapetanov jezivi lik.

*„Zato budi dobar, sine – najbolji budi
 Jer daćemo te vampiratima
 I ako ne budeš poslušan
 Na more te poslati s njima.
 Da, budi dobar, sine – najbolji budi,
 Jer – gle? Vidiš li samo?
 U luci noćas mračni brod stoji
 I tebe čeka tamo!
 (I sate tvoje broji!)“*

Deca se zagledaše u luku, gotovo očekujući da vide mračni brod kako ih čeka. Kako čeka da ih odvede daleko od tate i doma. Ali zaliv beše pust.

*„Pirati su zli
 A vampiri još gori
 I dok ovo pevam
 Usrdno se molim
 Da nikad nijednog vampirata
 Ne ugledam očima svojim.
 Da, pirati su užas
 A vampiri smrt
 I zato se molim i za tebe
 Da nikada te vampiratova...“*

Svetioničar pruži ruke, blago dodirnuvši ramena blizancima.

Sablasna ruka ne ogrebe.“

Konor i Grejs su znali šta sledi, ali ipak poskočiše, a zatim počеше da se kikoću. Otac ih zagrlji.

„Ko je sad spreman za spavanje?“, upita on.

„Ja“, odgovori Konor.

Grejs bi mogla da posmatra oluju cele noći, ali i ona je već uveliko zevala.

„Sići ću da vas ušuškam“, reče tata.

„Zar ne bi trebalo da ostaneš ovde i paziš na zaliv?“, upita Grejs.

Tata se nasmeši. „To će trajati samo čas. Svetlo je uključeno. Osim toga, Grejs, zaliv je noćas pust kao grobnica. Na vidiku nema ni jednog jedinog broda. Čak ni vampiratskog.“

On namignu blizancima, ostavi svoju šolju s čajem i pođe za njima niz stepenice. Oboje ih je ušuškao u postelje i poljubio najpre Grejs, a zatim i Konora, za laku noć.

Pošto je ugasio svjetlo, Grejs je ležala u tami, umorna, ali suviše uzbuđena da bi zaspala. Pogledala je u Konora, koji se opet ispružio u svom krevetu i možda već utonuo u svoj pređašnji san.

Grejs nije odolela da ne baci još jedan pogled na zaliv. Zbacila je pokrivač i, tapkajući bosim nogama, prišla prozoru. Oluja je polako jenjavala i, pod snopom svetlosti koju je svetionik bacao na pučinu, ona primeti da su se talasi malo primirili.

Tada je ugledala brod.

Nikada ga ranije nije videla, ali nije mogla pogrešiti. Jedan jedini brod, u sredini zaliva. Lebdeo je u mestu, kao da ga oluja ne dotiče. Kao da plovi po vodi mirnoj kao staklo. Grejs je pogledom pratila njegov obris. Podsetio ju je na drevni brod iz tatine pesme. Demonski brod. Ona zadrhta zbog te pomisli, zamišljajući kapetana s velom kako je posmatra u mraku. Ali, zaista, kako je taj brod plutao – kao da je nevidljivim nitima obešen o mesec – činilo joj se da stoji i čeka. Nešto... ili nekoga.

Gore, u svetlarniku, svetioničar je ugledao isti brod na nemirnoj pučini. Razabravši njegov dobro znani oblik, nije mogao da obuzda osmeh. On otpi još jedan gutljaj čaja. Zatim diže ruku i mahnu.

SEDAM GODINA KASNIJE

PRVO POGLAVLJE

Sahrana

Čitav Zaliv Polumeseca okupio se na svetioničarevoj sahrani. Tog dana u prodavnici odeće u Zalivu Polumeseca, nije preostala ni jedna jedina crna krpica. U cvećari *Srećna stajljika* više nije bilo nijednog cvetića. Svi su do poslednjeg bili upleteni u vence i suze. Najveći je bio toranj od cveća u obliku svetionika, od belih i crvenih gardenija, okružen morem eukaliptusa.

Dekster Tempest je bio dobar čovek. Kao svetioničar, dobro je pazio na bezbednost zaliva. Mnogi od onih koji su sada na kasnom popodnevnom suncu pognute glave stajali oko njegovog groba, dugovali su svoj život Deksterovom oštrom oku i još oštrijom savesti. Drugi su pak imali njemu da zahvale za srećan povratak rođaka i bliskih prijatelja, spašenih iz opasnih voda u dubini zaliva koje su vrvele od ajkula i pirata... i još gorih stvari.

Zaliv Polumeseca bio je mali grad i činilo se da su svi njegovi žitelji čvrsto povezani, poput petlji u pletivu. Takva bliska vezanost nije podrazumevala i lagodan život. U Zalivu Polumeseca tračevi su putovali brže od potoka. Sada se, na primer, pričalo samo o jednom – šta će biti s blizancima

Tempest? Njih dvoje su sagnutih glava stajali kraj oćevog groba. Ćetnaest godina. Ni deca ni ljudi – devojćica je bila visoka i vitka i izuzetno pametna, a dećak već izgledao kao atleta. Ali, zbilja, sreća im baš nije bila naklonjena, sad su bili siroćići i – sem jedno drugo – nisu imali nikog na svetu.

Niko u zalivu nikada nije video njihovu majku – Dekstеровu ženu. Neki su sumnjali da su ikada i bili u braku. Znali su samo da je jednog dana Dekster Tempest napustio Zaliv Polumeseca sa suludom idejom da vidi svet. I da se jednog dana – otprilike godinu dana kasnije – vratio teška srca i donoseći dva paketića, svoje blizance, Grejs i Konora.

Poli Padžet, upravnica siroćišta u Zalivu Polumeseca, škiljila je na suncu pomno zagledajući dećaka i devojćicu. Ćinilo se da ih odmerava, poput slikara koji pravi skicu. Poli je bila u nedoumici gde da smesti svoje nove žitelje. Istina, o tome još nije bilo reći, ali svakako ova deca nemaju izbora sem da dođu u siroćište. Dećak izgleda veoma snažan. Moći će da radi u luci. A devojćica, premda krhkije građe, izvanredno je bistra. Sigurno će uspeti da joj pomogne u rastezanju sve manjeg budžeta siroćišta. Uprkos svemu, tanke, suve usne Poli Padžet razvukoše se u osmeh.

Loklan Bazbi, direktor banke, skrenuo je pogled s finog venca koji je narućila njegova žena (bez sumnje najlepšeg na groblju), da bolje pogleda Grejs i Konora. Otac ih nije dobro obezbedio. Da je bar ponekad bacao pogled na svoj bankovni račun, umesto što je stalno zurio u brodove u luci. U svemu se može *preterati*. Bila je to greška koju je Loklan Bazbi po svaku cenu nameravao da izbegne.

Bazbi je imao sopstveni plan za blizance. Sutra će saopštiti Grejs i Konoru – obazrivo i saosećajno, razume se – da nema ju ni konac oko prsta. Da im Deksteroва imovina – njegov

brod, čak ni sam svetionik – više ne pripada. Otac im nije ostavio ništa.

Na trenutak je pogledao u svoju ženu, koja je stajala uz njega. Draga, dobra Loreta! Primetio je da ne može da odvoji pogled od blizanaca. Bio je težak udarac za njih što nikada nisu mogli da imaju dece. Ali sada se ćinilo da će sve možda ispasti dobro. On joj stegnu ruku.

Grejs i Konor su znali da ih svi gledaju. To nije bilo ništa novo. Celoga života su bili predmet govorkanja. Nikad nisu uspeli da pobegnu od skandala koji je propratio njihovu pojavu u Zalivu Polumeseca. Dok su rasli, blizanci smaragdних očiju i dalje su ostali tema šaputanja i nagađanja. U malom gradu kao što je Zaliv Polumeseca uvek ima zavisti, a ljudi su zavideli neobićnim blizancima jer se ćinilo da su nadareni mimo sve ostale dece.

Bilo je teško shvatiti zašto je svetionićarev sin toliko bolji u sportu od svih drugih. Bilo da je igrao fudbal, košarku ili kriket, trćao je brže i igrao bolje, čak i kada nedeljama nije dolazio na treninge. Devojćica je isto tako izazivala podozrenje – kako među ućenicima, tako i među profesorima – svojim izuzetnim znanjem i ćudnim idejama o temama koje su daleko prevazilazile njene godine i društveni položaj.

Dekster Tempest, pričali su neki, bio je neobićan otac i punio je svojoj deci glavu ćudnim pričama. Drugi su išli još dalje, tvrdeći da se vratio kući u Zaliv Polumeseca ne samo slomljenog srca, već i pomraćenog uma.

Grejs i Konor stajali su malo dalje od ostalih stanovnika Zaliva Polumeseca. Sada, dok su svi pevali dirljivu himnu posvećenu svetionićarevom poslednjem putovanju „u luku novu“, u vrelom, sparnom vazduhu treperila je nota nesklada. Iako su Grejs i Konor pevali zajedno s ostalima, njihova

pesma bila je drugačija i više je ličila na mornarsku pesmicu nego na pobožnu himnu...

*„Ispričaću vam priču o vampiratima,
Od davnina dobro znanu.
Pevaću pesmu o toj drevnoj lađi
Strašnoj posadi i kapetanu.“*

DRUGO POGLAVLJE

Nezvani gost

Dan posle sahrane, blizanci se popeše u svetlarnik na vrhu svetionika. Ispod njih, zaliv je blistao na podnevnom suncu. Brodići su isplovljavali iz luke i uplovljavali u nju. Sa ove visine, ličili su na bela perca što lebde po plavoj pučini.

Konor i Grejs su oduvek voleli ovu prostoriju, kao i njihov otac. Beše to pravo mesto za razmišljanje – odatle se mogao sagledati Zaliv Polumeseca onakav kakav jeste – majušan grad, s mnogo kuća stisnutih jedna uz drugu, na ivici litice. Otkad im je otac umro, ovo mesto je za blizance značilo nešto posebno. Dekster Tempest je provodio toliko vremena u ovoj prostoriji da nijedno od njegove dece nije moglo da boravi u njoj, a da ne oseti bliskost sa ocem.

Čak i sada, Grejs je videla oca kako sedi kraj prozora, pogleda uprtog u luku, i pevuši staru mornarsku pesmu. I sama ju je, nesvesno, zapevala.

Kraj njega bi stajao termos toplog čaja i, gotovo uvek, neka stara prašnjava knjiga poezije. Kad bi ušla, okrenuo bi se i nasmešio joj se.

„Pa, rekoh, ima li koga?“

Osobeni naglasak Loklana Bazbija nagovestio je prisustvo nepoželjnog gosta u svetlarniku. Konor i Grejs okrenuše se

ka zajapurenom direktoru banke, koji se upravo pojavio na vrhu stepenica.

„Pa, bogme, nisam baš tako žustar kao nekad. Da li se vaš otac zbilja svakodnevno peo ovim stepeništem?“

Konor je ćutao. Nije imao želju da zapodeva razgovor s Loklanom Bazbijem. Grejs je samo uljudno klimnula glavom i čekala da direktor banke povrati dah.

„Želite li čašu vode, gospodine Bazbi?“, konačno upita ona. Nalila je čašu i predala je u direktorove oznojene ruke.

„Hvala, vrlo ste ljubazni, vrlo ste ljubazni“, reče on. „Jesam li to čuo neku pesmu? Neobična melodija. Nisam najbolje razumeo reči. Želeo bih da je čujem, ako vam nije teško da ponovo otpevate.“

Konor odmahnu glavom, a Grejs zaključi da je bolje biti oprezan. Loklan Bazbi očigledno nije bio čovek koji bi se popeo uz tri stotine i dvanaest stepenica samo radi obične posete.

„To je stara mornarska pesma koju nam je pevao otac“, učtivo objasni ona.

„Mornarska pesma, eh?“

„Nekad nas je njome uspavljivao, dok smo bili mali.“

„Uspavanka, dakle, ljupka, vedra pesmica?“

Grejs se kratko nasmeja. „Ne baš. Zapravo, govori o bolu i smrti i o mračnim temama.“

Direktor banke je izgledao uznemireno.

„Poruka je, gospodine Bazbi, da koliko god vam život izgledao crn, sve može biti još mnogo, mnogo gore.“

„Aaa, mislim da shvatam, gospođice Tempest. I, hm, ako smem da kažem, divim se vašem.... stoicizmu, u trenutnoj situaciji.“

Grejs pokuša da se nasmeši, mada je taj osmeh više ličio na grimasu. Konor je posmatrao Loklana Bazbija s neskrive-

nom mržnjom, istovremeno pokušavajući da se priseti šta je to stoicizam.

„Vas dvoje ste pretrpeli gubitak s kakvim nijedno dete, nijedna osoba vaših godina, ne bi trebalo da se nosi“, nastavi Loklan Bazbi. „Ostali ste bez roditelja, bez prihoda i bez doma!“

„Imamo dom“, konačno progovori Konor. „Upravo stojite u njemu.“

„Dragi moj dečake“, reče Loklan Bazbi, pruživši ruku da očinski stisne Konorovo rame, a zatim se predomislivši, „kad bi bar ovo još uvek *bio* vaš dom. Ali, premda ne želim da vam još više zagorčavam život, imam tegobnu dužnost da vam saopštim kako je vaš otac umro u velikim dugovima. Ovaj svetionik je sada vlasništvo Kooperativne banke Zaliva Polumeseca.“

Grejs se namršti. I ranije je to podozrevala, ali su joj te reči ipak pojačale strah.

„Onda ćemo živeti na brodu“, reče Konor.

„Plašim se da i on sada pripada banci“, reče Loklan Bazbi, tužno oborenog pogleda.

„Vašoj banci“, reče Grejs.

„Zaista.“ Loklan Bazbi klimnu glavom.

„Šta još imate da nam kažete, gospodine Bazbi?“ Grejs je zaključila da je najbolje da ga sasluša i završi s tim.

Loklan Bazbi se nasmeši, a savršeni beli zubi mu zablistashe na suncu. „Nisam došao samo da vam to kažem, dragi moji, već i da vam nešto ponudim. Istina je da u ovom trenutku nemate ništa i nikoga na svetu. Ali *ja* imam mnogo štošta. Imam divnu kuću, sjajan posao i najbolju ženu koju bi čovek mogao poželeti. Pa ipak, naša tragedija je u tome što nam bog nikad nije podario...“

„Decu“, prekide ga Grejs. Odjednom joj sve postade užasavajuće jasno. „Vi nemate dece, a mi, mi nemamo roditelje.“

„Ako dođete da živite s nama, imaćete sve što jedan Bazbi u ovom gradu može imati.“

„Radije bih umro“, reče Konor, zažarenog pogleda.

Loklan Bazbi se okrete Grejs. „Vi mi delujete razumnije od svog brata, dušo“, reče on. „Recite mi šta vi mislite o mom predlogu.“

Grejs primora sebe na osmeh, mada joj je bilo muka. „To je veoma, veoma ljubazno od vas, gospodine Bazbi.“ Žuč joj se pela u grlo, a ona se borila da je proguta i vrati nazad. „Ali mom bratu i meni nisu potrebni novi roditelji. Zaista je vrlo velikodušno od vas što nam nudite svoj dom, ali nama će i ovako biti sasvim dobro.“

Loklan Bazbi se više nije smešio.

„Neće vam biti sasvim dobro. Vi ste još deca. Ne možete živeti ovde sami. Zapravo, uopšte ne možete živeti ovde. Krajem nedelje stiže novi svetioničar, a vi ćete morati da se spakujete i odete.“

Loklan Bazbi se spremao da krene. Pre no što je izašao, poslednji put se okrenuo Grejs.

„Vi ste pametna devojka“, rekao je. „Nemojte olako odbaciti ovu ponudu. Drugi bi sve dali za takvu mogućnost.“

Dok je neželjeni gost silazio niz stepenice, Grejs zagrli brata i nasloni mu glavu na rame.

„Šta da radimo?“, upita ona.

„Smislićeš nešto. Ti uvek možeš nešto da smisliš.“

„Ponestaje mi ideja.“

„Nije važno šta ćemo raditi“, reče Konor, „dokle god smo zajedno.“

Grejs klimnu glavom i tiho zapeva...

*„Zato budi dobar sine – najbolji budi
Jer daćemo te vampiratima
I ako ne budeš poslušan
Na more te poslati s njima.“*

Konor se sećao kako ih je otac grlio, pogleda uprtog u more. Mada su reči pesme zvučale jezivo i preteće, bilo je nečeg privlačnog u mogućnosti da se otisnu na more. Sada više nego ikad pre.

Čvrsto zagrljeni, on i Grejs se zagledaše u blistavu pučinu Zaliva Polumeseca. Ma koliko sada sve izgledalo loše, biće sve u redu. Ne može im biti gore nego sad.